

U S N E S E N Í

Krajský soud v Plzni rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 30.9.2014 v trestní věci obžalovaného J. K., nar. , v , bytem , *t a k t o :*

K odvolání obžalovaného J. K. se podle § 257 odst.1 písm.d) trestního řádu **zrušuje** rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 24.7.2014 sp.zn. 4T 23/2014 v celém rozsahu a podle § 307 odst.2 písm.a), b) trestního řádu se trestní stíhání obžalovaného pro skutek uvedený v návrhu na potrestání Okresního státního zástupce v Karlových Varech ze dne 19.2.2014 sp.zn. 1 ZK 25/2014, jehož se měl dopustit tím, že dne 25. ledna 2014 kolem 1:55 hodin v Karlových Varech po ulicích Mariánskolázeňská, Libušina a Na Vyhlídce řídil osobní automobil typu Kia Ceed, RZ: , ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že s ohledem na předchozí konzumaci většího množství alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, není schopen bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo, čímž měl spáchat přečin ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst.1 trestního zákoníku, **podmíněně zastavuje** s tím, že obžalovaný se zavazuje zdržet se řízení všech motorových vozidel po dobu **jednoho (1) roku**, do které se započítává doba předběžného zadržení řidičského průkazu od 25.1.2014 a dále se zavazuje složit na účet soudu peněžitou částku určenou státu na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti, a to ve výši 30.000,- Kč.

Podle § 307 odst.3 trestního řádu se stanoví zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání na **jeden (1) rok**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Karlových Varech byl obžalovaný J. K. uznán vinným, že dne 25. ledna 2014 kolem 1:55 hodin v Karlových Varech po ulicích Mariánskolázeňská, Libušina a Na Vyhlídce řídil osobní automobil typu Kia Ceed, RZ: , ačkoliv si byl vědom skutečnosti, že s ohledem na předchozí konzumaci většího množství alkoholických nápojů, kdy měl v krvi nejméně 1,48 g/kg alkoholu, není schopen bezpečně řídit a ovládat motorové vozidlo. Jeho jednání bylo posouzeno jako přečin ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a byl za ně odsouzen podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst.1 a § 82 odst.1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu osmnácti měsíců.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný v zákonné lhůtě odvolání, které bylo písemně odůvodněno prostřednictvím jeho obhájce. Odkazuje na své odvolání proti prvému odsuzujícímu rozsudku ze dne 27.3.2014 a k rozsudku ze dne 24.7.2014 zdůrazňuje, že nijak nezpochybňuje svoji vinu, nabídl, že se nejen na dobu 18 měsíců vzdá dobrovolně možnosti řízení všech motorových vozidel, ale také složil na účet České republiky 30.000,- Kč ve

prospěch obětí trestných činů. Proti odsuzujícímu rozsudku brojí ze třech důvodů: uložení jakéhokoliv trestu formou rozsudku by pro něj znamenalo okamžité propuštění z Armády ČR, nemohl by zabezpečovat svoji rodinu a jeho maminka, která je těžce nemocná a stará se o ni, by nemohla užívat armádního lékařského zařízení v České republice. Pokud okresní soud v odůvodnění rozsudku uvádí, že jeho chování bylo recidivní, kdy se zvyšovala intenzita jeho závadového jednání, s tím sice souhlasí, ale šlo o období 13 měsíců, kdy se mu začal hroutit celý život. Na druhou stranu proti těmto 13 měsícům stojí 20 let, kdy ujel přes milion kilometrů bez přestupku a nehody a choval se řádně. Také nesouhlasí s tvrzením soudu, že by chtěl porušit zájem společnosti tím, že požil alkohol a následně úmyslně řídil, ačkoliv pro řízení neměl důvod. Od počátku inkriminovaného večera bylo domluveno, že nebude řidičem a proto mohl požit alkohol. Kdyby nedošlo k hádce a jeho sebereflexi, že se nechoval ke své dceři správně, za což se jí chtěl omluvit, nikdy by za volant neusedl a neřídil. Nesouhlasí s názorem soudu, že by postupem dle § 307 odst.1 a 2 trestního řádu došlo k obcházení zákona. Užitím možnosti zákonného ustanovení nemůže dojít k jeho obcházení a cituje příslušná rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 6 Tdo 505/2003 a 7 Tdo 1204/2013. Nesouhlasí s argumentací okresního soudu, kde mj. poukazuje na nutnost nápravy obviněného, a proto trvá na uložení trestu formou rozsudku. Taková argumentace není logická, neboť zákonodárce počítá s tím, že již samotné řízení má pachatele napravit a ne až přímo trest, a poukazuje např. na rozhodnutí 11 Tdo 1200/2004. Obviněný se nemůže vyjádřit k tezi okresního soudu, pokud uvádí, že dospěl k závěru, že obviněný veškeré relevantní zákonné podmínky pro dané rozhodnutí nesplňuje, protože okresní soud neuvádí, jaké podmínky. Navrhuje proto, aby napadený rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a odvolací soud sám rozhodl ve smyslu § 307 trestního řádu.

Krajský soud v Plzni z podnětu odvolání obžalovaného přezkoumal postupem dle § 254 odst.1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku napadených odvoláním, i správnost postupu řízení, které vydání rozsudku předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.

V dané věci je třeba zdůraznit, že krajský soud rozhoduje již podruhé, neboť poprvé dne 10.6.2014 k odvolání obžalovaného podle § 258 odst.1 písm.b), c) trestního řádu zrušil rozsudek Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 27.3.2014 sp.zn. 4 T 23/2014 v celém rozsahu a podle § 259 odst.1 trestního řádu věc vrátil okresnímu soudu. Již v tomto svém prvním rozhodnutí odvolací soud naznačil, že se jedná o hraniční případ, kdy je možno se postupem dle § 307 trestního řádu zabývat. Okresnímu soudu bylo uloženo, aby ověřil, zda obžalovaný složil na účet Okresního soudu v Karlových Varech částku 30.000,- Kč určenou na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti a poté aby se zabýval návrhem obžalovaného na postup dle § 307 trestního řádu a řádně svůj postup odůvodnil. Krajský soud se proto zaměřil zejména na přezkoumání toho, zda okresní soud doplnil dokazování v naznačeném směru a zda dostal své povinnosti řádně své rozhodnutí odůvodnit. Krajský soud dospěl k závěru, že okresní soud respektoval pokyn krajského soudu a provedl k důkazu záznam o složení částky 30.000,- Kč na účet Okresního soudu v Karlových Varech, založený na č.l. 137 spisu, ovšem úvahy a odůvodnění napadeného rozsudku, kterými soud zdůvodňuje, proč nepostupoval dle § 307 trestního řádu, jsou chybné a nedostatečně zdůvodněné. Zcela nepřiléhavé jsou úvahy okresního soudu uvedené na straně 5 rozsudku v tom smyslu, že obviněný jako příslušník vojenského ozbrojeného sboru je podřízen nedílné a nedělitelné velitelské pravomoci svých nadřízených, a že uložení omezení spočívající v dobrovolném se vzdání řízení motorového vozidla je v rozporu s plněním zákonné povinnosti obviněného, vyplývající z jeho zaměstnání, postavení a funkce vojáka Armády ČR – povinnosti uposlechnout rozkaz. A v rozporu se

zákonem jsou i další úvahy okresního soudu, že zákaz řízení všech druhů motorových vozidel lze uložit pouze rozsudkem nebo trestním příkazem a že by postup, kdy by se dobrovolně vzdal řízení motorového vozidla, by vedl k nepřipustnému nahrazování trestu. K tomu považuje krajský soud za nutné uvést, že ustanovení § 307 odst.2 písm.a) trestního řádu s možností toho, že se obviněný zaváže, že se během zkušební doby zdrží určité činnosti, v souvislosti s ním se dopustil přečinu, v daném případě konkrétně řízení motorového vozidla, počítá a jde proto o zcela zákonný postup. Toto ustanovení bylo novelizováno právě z toho důvodu, aby v odůvodněných případech mohl být trest zákazu činnosti nahrazen tímto dobrovolným vzdáním se určité činnosti, zde konkrétně řízení motorového vozidla. Přečin dle § 274 odst.1 trestního zákoníku spadá mezi trestné činy, u nichž lze podmíněně zastavit trestní stíhání, jde o přečin se sazbou trestu odnětí svobody do jednoho roku, přičemž podmíněně zastavit trestní stíhání dle § 307 trestního řádu lze u všech přečinů, tj. trestných činů se sazbou až do pěti let odnětí svobody. Pokud krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí konstatoval, že jde o hraniční případ, kde lze odklon, tedy podmíněné zastavení trestního stíhání použít, bylo tak pouze z důvodu předchozího chování obviněného jako řidiče, tedy z důvodu obsahu jeho evidenční karty řidiče. Obžalovaný má v evidenční kartě řidiče tři záznamy o přestupcích, z toho v letech 2012 a 2013 byl postižen pro přestupky spočívající v překročení povolené rychlosti, v roce 2013 byl kromě pokuty 3.000,- Kč postižen i zákazem řízení motorových vozidel na dobu od 2.10.2013 do 17.10.2013, poté následovalo 25.1.2014 jednání, pro něž není projednáván. Jeho nekázeň jako řidiče tedy tímto jednáním vygradovala, od 25.1.2014 má řidičský průkaz zadržen. Je třeba přisvědčit i námitkám obžalovaného v tom smyslu, že okresní soud neuvedl konkrétně, které podmínky § 307 trestního řádu neshledal za splněné.

Krajský soud však má za to, že obžalovaný všechny zákonné podmínky § 307 odst.2 písm.a), b) trestního řádu pro to, aby jeho trestní stíhání mohlo být podmíněně zastaveno, splnil, a proto napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a sám znovu rozhodl tak, jak je výše uvedeno. Krajský soud zohlednil, že výše uvedené jednání je excesem z jinak řádného života obžalovaného, který nebyl dosud soudně trestán, v zaměstnání je velmi kladně hodnocen, a vyjma shora uvedených přestupků v dopravě nebyly k jeho osobě zjištěny žádné závažné skutečnosti. K trestné činnosti se plně doznal a již před vyhlášením prvního odsuzujícího rozsudku složil na účet soudu částku 30.000,- Kč určenou na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti. Krajský soud proto dospěl k závěru, že je možno podmíněně zastavit trestní stíhání obviněného, a to za použití § 307 odst.2 písm.a) i b) trestního řádu. Zákon sice umožňuje podmíněně zastavit trestní stíhání za použití i jen jedné zákonné možnosti, buď toho, že se obviněný zaváže, že se zdrží určité činnosti anebo toho, že složí na účet státu určitou peněžitou částku určenou na pomoc obětem trestné činnosti, avšak za situace, že obžalovaný již fakticky částku 30.000,- Kč složil, přistoupil krajský soud k tomu, že využil obou zákonných možností. Při hlavním líčení před vynesením druhého odsuzujícího rozsudku se obžalovaný zavázal, že se na dobu 18 měsíců zdrží řízení motorových vozidel a krajský soud tedy využil obě tyto možnosti. Doba, po kterou je obžalovaný povinen zdržet se řízení všech motorových vozidel, byla stanovena na dobu jednoho roku, a byla do ní započtena i doba předběžného zadržení řidičského průkazu od 25.1.2014, když jde o obdobný postup jako při ukládání trestu zákazu činnosti, do kterého je rovněž doba předběžného zadržení řidičského průkazu započítána. Zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání byla určena na dobu jednoho roku, zkušební doba však počíná běžet až dnem 30.9.2014. Kombinace obou zákonných možností § 307 odst.2 písm.a), b) trestního řádu ve spojení s tím, že zkušební doba podmíněného zastavení trestního stíhání běží až od 30.9.2014, dle názoru soudu postačí k tomu, aby vzhledem k osobě obžalovaného, s přihlédnutím k jeho dosavadnímu životu a

k okolnostem případu bylo možno toto rozhodnutí považovat za dostačující. Naproti tomu postup, který zvolil okresní soud a který by znamenal pro obviněného ukončení práce v Armádě ČR, je nepřiměřený a příliš tvrdý.

Poučení: I. Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

II. Proti tomuto rozhodnutí může podat dovolání nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce, anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, jakož i obžalovaný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obžalovaného, které by nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno. Dovolání se podává u soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 59 odst. 3 tr. řádu) podání uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu, i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Plzni 30.9.2014

JUDr. Eduard Wipplinger, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: JUDr. Alice Bártová, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Jana Poláková